

Sygn. akt I Ca 455/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Przemysław Majkowski

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013r. w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o.

w S.

przeciwko D. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 16 października 2013 r.

sygn. akt I C 387/13

1. zaskarżony wyrok w punktach 1 i 2 w ten tylko sposób zmienia, że kwotę należną powodowi podwyższa z kwoty 542,24 (pięćset czterdzieści dwa 24/100) zł do kwoty 2444,32 (dwa tysiące czterysta czterdzieści cztery 32/100) zł brutto,

2. w pozostałym zakresie apelację oddala,

3. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania

apelacyjnego.

Sygn.akt I Ca 455/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem, po rozpoznaniu sprawy w postępowaniu uproszczonym, Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zasądził od pozwanej D. K. na rzecz powoda (...) Spółka z o.o. w S. kwotę 542,24 zł, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i nie obciążył pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania należnego stronie powodowej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja jest częściowo zasadna. Wobec postawienia w apelacji zarówno zarzutów naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego, zauważyć trzeba, że prawidłowość zastosowania lub wykładnia prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97, OSNC 1997/9/128). Powyższe rodzi konieczność rozpoznania w pierwszym rzędzie zmierzających do zakwestionowania stanu faktycznego zarzutów naruszenia prawa procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 18/97, OSNC 1997/8/112). W takim kontekście stwierdzić należy, że częściowo zasadny jest zarzut apelacji dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 §1 k.p.c., a to w zakresie błędnego przyjęcia przez sąd a quo okoliczności, że pozwana nie zaakceptowała umowy o dochodzenie roszczeń z dnia 18 stycznia 2011 r. Powód załączył do akt sprawy poświadczoną za zgodność przez adwokata umowę o dochodzenie roszczeń z dnia 18.01.2011r. mocą, której strony zgodnie ustaliły w § 3, że powodowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości 30 % wszystkich świadczeń przyznanych pozwanej, powiększone o podatek VAT. Skoro wyrokiem z dnia 20 lutego 2013 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w sprawie sygn. akt I C 173/12 zasądzono na rzecz pozwanej łącznie 6 624,16 zł to wynagrodzenie prowizyjne powoda reprezentującego pozwaną w tamtym procesie wynosiło kwotę 2.444,32 zł brutto. Jest to zatem bezsporne wynagrodzenie należne powodowi z tytułu umowy o dochodzenie roszczeń łączącej go z pozwaną. W takich okolicznościach sąd ad quem dokonał zmiany zaskarżonego wyroku podwyższając zasądzoną w I instancji kwotę 542,24 zł do kwoty 2.444,32 zł brutto wynikającej z umowy. Jako, że strony tak w umowie ustaliły wynagrodzenie to konsumuje ono całość wynagrodzenia, wraz z wydatkami, należnego powodowi.

Pozostałe zarzuty podniesione w apelacji są niezasadne. Powód nie sprostował obowiązkowi płynącemu z art. 6 k.c. i nie udowodnił by łączyły go z pozwaną jeszcze inne postanowienia umowne. Na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2013 r. sąd a quo dopuścił dowód z umowy łączącej strony, ustalając termin na jej złożenie i zamknął rozprawę. W terminie publikacyjnym pozwana przedłożyła nie wypełniony formularz nazwany „ Aneks nr ... do umowy o dochodzenie roszczeń.....” zawierający jedynie podpis pozwanej. Na formularzu nie ma podpisu osoby reprezentującej powoda, pieczęci powoda itp., mimo, że w § 7 zapisano iż jest podpisany przez obie strony. Formularz pochodzi od powoda i trudno sobie wyobrazić by pozwana sama go sfabrykowała, tym bardziej, że powód posługuje się w niniejszej sprawie tym samym formularzem, już samodzielnie przez siebie wypełnionym, wywodząc swoje racje. Sąd Rejonowy miał prawo rozstrzygać w oparciu o ten dokument bowiem był on elementem umowy w posiadaniu jakiej była pozwana. W takim stanie zasadnie sąd I instancji przyjął, że istnieją dwa różniące się od siebie aneksy dotyczące umowy łączącej strony. Jeden będący w posiadaniu powoda i nakładający na pozwaną liczne zobowiązania finansowe i drugi zupełnie „ pusty ” będący w posiadaniu pozwanej. Skoro powód wypełnił aneks bez wiedzy i powiadomienia pozwanej to nie może skutecznie wywodzić, że strony łączyła w tym zakresie umowa zgodna z prawem.

W kontekście powyższych rozważań bezzasadne są także podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Podzielić należy pogląd sądu a quo, że w niniejszej sprawie zachodzi wypadek uzasadniający zwolnienie pozwanej od ponoszenia kosztów w oparciu o art. 102 k.p.c. Pozwana jak wynika z oświadczenia o stanie majątkowym i uzasadnienia pozwu złożonego przez samego powoda w sprawie sygn. akt I C 173/12 Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli pracowała w zakładzie pracy chronionej gdzie zarabiała 1 300 zł miesięcznie brutto, po wypadku pobierała zasiłek rehabilitacyjny w wymiarze 75 % podstawy wymiaru, a po zakończeniu okresu zasiłkowego starała się o pomoc z opieki społecznej. Pozwana jest rozwiedziona, samotnie wychowuje dwoje dzieci w wieku 17 i 14, lat, z których jedno jest upośledzone w stopniu lekkim i wymaga stałej opieki i leczenia. Na każde z nich pobiera alimenty w kwotach po 300 zł miesięcznie. Taka sytuacja uzasadniała także zastosowanie wobec pozwanej dobrodziejstwa płynącego z tego przepisu w postępowaniu odwoławczym.

Mając powyższe na uwadze należało zreformować wyrok Sądu Rejonowego z dnia 16 października 2013 roku i orzec, jak w sentencji - na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 505¹³ § 2 k.p.c.